

VERSEK

BRASNYÓ ISTVÁN

APOTEÓZIS

Egyszerre
— talán ősz —
bennem

NEVE

Néz ki magában
a nagy tereken
tűkönből az éjszakába
lába lóg fapadról
aki itt bujdosik
és ujjnyi borostát növeszt
bolygók árnyékában
lapulva a mézben
szikrányit nem hátrál
teng-leng
ó kereszteld meg
atyának fiúnak szentléleknek
nevében
bőrkabátja suhog az égen
ő maga sötét tanyában
üres kocsiszínnek dörrenések
félúton a jégben
kapaszzkodik rugdal
a sietős árnyék
úszik
te úszol.

KÖDÖSEN EMLÉKEZŐK

Ködösen emlékezők
messzi esőkben e reszkető
lábak
fakéregszürkék a portól —
és füleltek
valami neszre

PORTUGÁL FÖLDEK DÉL-AMERIKÁBAN

A csöndben egy bivaly szeme.
Napról napra keskenyebb
út, mely át nem
röpüli az eget:
sietős cammogás a tófenéken.

De — megénkezve —
szöges bottal döngeted
a vityillók deszkafalát.
Csöppnyi falu, malacok
az utcán, kutyák, s a ház
mögött a boltos számara
tétován legel.

Messze innen
mángaszín derengés:
a fazendán!
A csöndben egy bivaly szeme.

A HAJ

A haj
sokszorosa szíved.
A horgas ujj
a sötétet felvezényli.
Sikolt
a megfagyott bozót.
Ki ismeri
csontsima álladat?

KÉT HIDEG SZEM

Két hideg szem
napraforgói
oly rövid időben

falják a fogak
a hamut
a ház küszöbén.

LÁTATLAN LÉLEGZIK AZ ERDŐ

Látatlan lélegzik az erdő.
Beállt a jég.

Sötét guzsalyokban
az árnyék a hóról
elszakad.

Messze a falka
csahol, kerül
elébed.
Nyugodt sem lehetsz,
sem türelmetlen.

Nem mozdul az
ég, a fekete szénnel
szegecselt.

Beállt a jég.
Eredj.